

Vec C-513/03

Dedičia po E. A. van Hilten-van der Heijden

proti

Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen

(návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný

Gerechtshof te's-Hertogenbosch)

„Pohyb kapitálu – článok 73b ods. 1 Zmluvy ES (teraz článok 56 ods. 1 ES) – Daž z dedičstva – Právna domnienka, podľa ktorej má štátny príslušník členského štátu, ktorý zomrel v priebehu desiatich rokov po opustení tohto členského štátu, naďalej bydlisko v tomto členskom štáte v čase svojej smrti – Tretí štát“

Návrhy prednesené 30. júna 2005 – generálny advokát P. Léger

Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 23. februára 2006

Abstrakt rozsudku

Voľný pohyb kapitálu – Obmedzenia

[Zmluva ES, článok 73b (zmenený, teraz článok 56 ES)]

Článok 73b Zmluvy (zmenený, teraz článok 56 ES) sa má vykladať tak, že mu neodporuje právna úprava členského štátu, podľa ktorej sa dedičstvo po štátnom príslušníkovi tohto členského štátu, ktorý zomrel v priebehu desiatich rokov po presune svojho bydliska, ktoré mal v predmetnom členskom štáte, do cudziny, zdaniť, ako keby mal tento štátny príslušník naďalej bydlisko v tomto členskom štáte, pričom daž z dedičstva sa zníži o daž vyrubenú inými štátmi.

Stanovením rovnakých podmienok zdanenia pre štátnych príslušníkov, ktorí presunuli svoje bydlisko do cudziny, a pre štátnych príslušníkov, ktorí zostali v predmetnom členskom štáte, takáto právna úprava nemôže odrádzať štátnych príslušníkov, ktorí presunuli svoje bydlisko do cudziny, od investovania do tohto členského štátu z iného štátu ani štátnych príslušníkov, ktorí zostali v predmetnom členskom štáte, investovať do iného štátu z predmetného členského štátu a nezávisle od miesta, kde sa nachádza predmetný majetok, tiež nemôže znížiť hodnotu dedičstva štátneho príslušníka, ktorý presunul svoje bydlisko do cudziny.

Rozdielne zaobchádzanie medzi štátnymi príslušníkmi s bydliskom v predmetnom členskom štáte a štátnymi príslušníkmi s bydliskom v iných členských štátoch, ktoré je dôsledkom takejto právnej úpravy, vyplýva vzhľadom na neexistenciu opatrení zameraných na zjednotenie alebo harmonizáciu v rámci Spoločenstva z právomoci členských štátov definovať zmluvným alebo jednostranným spôsobom kritériá rozdelenia daňových kompetencií.

Okrem toho vnútroštátna právna úprava, ktorá by odrádzovala štátnych príslušníkov, ktorí chcú presunúť svoje bydlisko do iného štátu, a teda bránila ich právu na voľný pohyb, nemôže z tohto jediného dôvodu predstavovať obmedzenie pohybu kapitálu v zmysle článku 73b Zmluvy.

(pozri body 46, 47, 50, 51 a výrok)

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 23. februára 2006 (*)

„Pohyb kapitálu – článok 73b ods. 1 Zmluvy ES (teraz článok 56 ods. 1 ES) – Dať z dedičstva – Právna domnienka, podľa ktorej má štátny príslušník nemeckého štátu, ktorý zomrel v priebehu desiatich rokov po opustení tohto nemeckého štátu, naďalej bydlisko v tomto nemeckom štáte v čase svojej smrti – Tretí štát“

Vo veci C-513/03,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Holandsko) z 5. novembra 2003 a doručený Súdnemu dvoru 8. decembra 2003, ktorý súvisí s konaním:

Dedičia po E. A. van Hilten-van der Heijden

proti

Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia J. Malenovský, S. von Bahr (spravodajca), A. Borg Barthet a U. Løhmus,

generálny advokát: P. Léger,

tajomník: H. von Holstein, zástupca tajomníka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. mája 2005,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- dedičia po pani van Hilten-van der Heijden, v zastúpení: P. Kavelaars, belastingadviseur,
- holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster a S. Terstal, splnomocnené zástupkyne,
- nemecká vláda, v zastúpení: A. Tiemann a M. Lumma, splnomocnení zástupcovia,
- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: R. Lyal a A. Weimar, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 30. júna 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na zažatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 73c ods. 1 a článku 73d ods. 3 Zmluvy ES (teraz článku 57 ods. 1 ES a článku 58 ods. 3 ES) účinných ku dňu smrti pani van Hilten-van der Heijden.

2 Tento návrh na zažatie prejudiciálneho konania bol predložený v rámci právneho sporu medzi dedičmi po pani van Hilten-van der Heijden a Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/Ondernemingen buitenland te Heerlen (inšpekcia štátnej daňovej správy, odboru „Fyzické osoby/podniky v zahraničí“ de Heerlen, ďalej len „inšpekcia“) týkajúceho sa dane vyrubenej v Holandsku z dedičstva zanechaného poručkou.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Príloha I smernice Rady 88/361/EHS z 24. júna 1988, ktorou sa vykonáva článok 67 Zmluvy [zrušený Amsterdamskou zmluvou] (Ú. v. ES L 178, s. 5; Mim. vyd. 10/001, s. 10), s nadpisom „Nomenklatúra kapitálových pohybov uvedená v článku 1 tejto smernice“ upresňuje vo svojom úvode:

„V rámci tejto nomenklatúry sú kapitálové pohyby klasifikované podľa ekonomickej povahy aktív a pasív, s ktorými súvisia, vyjadrené buď v národnej mene, alebo v cudzej mene.

Kapitálové pohyby uvedené v tejto terminológii sa týkajú:

- všetkých operácií potrebných na účely kapitálových pohybov: uzatvárania a realizácie transakcií a súvisiacich prevodov. Tieto transakcie sa väčšinou uskutočňujú medzi tuzemcami v rozličných členských štátoch, hoci niektoré kapitálové pohyby sa realizujú jednou osobou na svoj vlastný účet (napr. prevody aktív patriacich emigrantom),
- operácií realizovaných akoukoľvek fyzickou alebo právnickou osobou...,
- prístupu účastníkov trhu ku všetkým finančným technikám dostupným na trhu používaným na účely realizácie uvedených operácií. Napríklad pojem nadobúdania cenných papierov a iných finančných dokumentov sa nevzťahuje len na okamžité transakcie, ale aj na dostupné techniky obchodovania: na termínové obchody, na opčné obchody alebo obchody s opčnými listami, na swapy (výmeny) za iné aktíva atď. ...,
- operácií zameraných na likvidáciu alebo prevod vytvorených aktív, na repatriáciu výsledkov ich likvidácie... alebo na okamžité využívanie týchto výsledkov v rámci záväzkov Spoločenstva,
- operácií zameraných na splácanie úverov alebo pôžičiek.

Táto nomenklatúra nepredstavuje úplný zoznam vysvetlení pojmu kapitálové pohyby, čím je odôvodnený bod XIII – F. „Iné kapitálové pohyby – rôzne“. Preto sa nemôže vykladať ako obmedzujúca rozsah pôsobnosti zásady úplnej liberalizácie kapitálových pohybov uvedenej v článku 1 tejto smernice.“

4 Predmetná nomenklatúra zahŕňa trinásť rôznych kategórií kapitálových pohybov. V bode XI s nadpisom „Pohyby kapitálu osobnej povahy“ sa uvádza:

„...“

D. Dediťstvá a odkazy

...“

5 Pri podpise záverečného aktu a vyhlásení konferencií zástupcov vlád o Európskej únii 7. februára 1992 prijala konferencia zástupcov vlád členských štátov najmä vyhlásenie o článku 73d Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES C 191, s. 99, ďalej len „vyhlásenie o článku 73d Zmluvy“), ktoré znie takto:

„Konferencia potvrdzuje, že právo členských štátov použiť do príslušných ustanovení svojich daňových zákonov uvedených v článku 73d odseku 1 tejto zmluvy sa vzťahuje len na príslušné ustanovenia, ktoré platia od konca roku 1993. Toto vyhlásenie sa však vzťahuje len na pohyb kapitálu a platobný styk medzi členskými štátmi [Konferencia potvrdzuje, že právo členských štátov uplatniť relevantné ustanovenia ich daňovej legislatívy uvedené v článku 73d ods. 1 písm.

a) Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva sa týka výlučne ustanovení, ktoré existujú ku koncu roka 1993. Toto vyhlásenie je však uplatniteľné iba na pohyb kapitálu a platby medzi členskými štátmi – *neoficiálny preklad*].“

Vnútroštátna právna úprava

6 Podľa holandského práva je každé dedičstvo predmetom dane. Článok 1 ods. 1 zákona o dedičstve (Successiewet) z 28. júna 1956 (Stb. 1956, č. 362, ďalej len „SW 1956“) rozlišuje podľa toho, či má poručiteľ, ktorého majetok je predmetom dedičstva, bydlisko v Holandsku alebo v cudzine. Toto ustanovenie uvádza:

„Podľa tohto zákona sa vyrubujú tieto dane:

1. Dedičská daň z hodnoty súhrnu majetku, ktorý bol prevedený podľa dedičského práva po smrti poručiteľa, ktorý mal v čase smrti bydlisko v Holandsku.

...“

7 Článok 3 ods. 1 SW 1956 stanovuje:

„Na holandského štátneho príslušníka, ktorý mal bydlisko v [Holandskom] kráľovstve a ktorý zomrel alebo dal dar v priebehu desiatich rokov po tom, čo opustil svoje bydlisko v [Holandskom] kráľovstve, sa hľadí tak, ako keby mal naďalej bydlisko v [Holandskom] kráľovstve v čase jeho smrti alebo darovania.“

8 Článok 2 prvý odsek dohody medzi Švajčiarskou konfederáciou a Holandským kráľovstvom o zamedzení dvojitého zdanenia v oblasti daní z dedičstva, podpísanej v Haagu 12. novembra 1951 (ďalej len „dohoda“), stanovuje:

„Nehnuteľný majetok... podlieha dani z dedičstva iba v štáte, kde sa tento majetok nachádza...“

9 Článok 3 prvý odsek dohody upresňuje:

„Dedený majetok, na ktorý sa neuplatní článok 2,... podlieha dani z dedičstva iba v štáte, kde mal poručiteľ svoje posledné bydlisko.“

10 Pre definovanie bydliska ?lánok 3 druhý odsek dohody odkazuje na ustanovenia dohody medzi Švaj?iarskou konfederáciou a Holandským krá?ovstvom o zamedzení dvojitého zdanenia v oblasti daní z príjmu a majetku, uzavretej v ten istý de?.

11 Pri podpisovaní dohody strany dohody urobili nieko?ko vyhlásení, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť tejto dohody, z ktorých jedno sa týka ?lánku 3.

12 Toto vyhlásenie upresňuje:

„1. Bez oh?adu na ustanovenia ?lánku 3 druhého odseku tejto dohody štát, ktorého bol poru?iteľ štátnym príslušníkom v ?ase jeho smrti, môže vyrubiť da? z dedičstva, ako by poru?iteľ mal v tomto ?ase svoje bydlisko tiež v tomto štáte, za podmienky, že poru?iteľ tam mal skutočne bydlisko v priebehu 10 rokov predchádzajúcich smrti a že mal jeho štátnu príslušnosť v ?ase, keď opustil svoje bydlisko, v takom prípade ?as? dane, ktorú by tento štát nevyrubil, pokiaľ by poru?iteľ nemal štátnu príslušnosť predmetného štátu v ?ase opustenia svojho bydliska alebo v ?ase svojej smrti, bude znížená o da? splatnú v inom štáte z dôvodu jeho bydliska.

2. Ustanovenie prvého odseku sa neuplatní na osoby, ktoré mali v ?ase ich smrti štátnu príslušnosť oboch štátov.“

13 Podľa ?lánku 13 rozhodnutia z roku 1989 o zamedzení dvojitého zdanenia (Besluit voorkoming dubbele belasting 1989, z 21. decembra 1989, Stb. 1989, ?. 594, ?alej len „rozhodnutie“):

„1. Da? z dedičstva po poru?iteľovi, na ktorého sa podľa ?lánku 3 ods. 1 SW 1956 h?adí tak, ako keby mal na?alej bydlisko v Holandsku v ?ase smrti, sa zníži o da? vyrubenú iným štátom na majetok patriaci do tohto dedičstva, ktorý nie je uvedený v ?lánku 11, do výšky analogických daní vyrubených iným štátom z majetku patriaceho do dedičstva a ktoré by sa nevyrubili, keby poru?iteľ mal skutočne v ?ase smrti svoje bydlisko v Holandsku. ...

2. Výška zníženia uvedená v odseku 1 predstavuje najnižšiu sumu z nasledujúcich súm:

a) výška dane vyrubenej inými štátmi;

b) suma, ktorá v porovnaní s dedičskou da?ou, ktorá by bola splatná podľa SW 1956 bez uplatnenia tohto rozhodnutia, zodpovedá presne pomeru medzi celkovou hodnotou majetku dedičstva uvedeného v odseku 1 tohto ?lánku a hodnotou majetku patriaceho [do dedičstva] zníženého o hodnotu dlhov z podnikania, vrátane dlhov vyplývajúcich z inej ú?asti [na podnikaní] než ú?asti akcionára a hodnotu dlhov, ktoré nie sú spojené s podnikaním, zabezpečených záložným právom k nehnuteľnosti alebo k právu za?azujúcemu nehnuteľnosť.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 Pani van Hilten-van der Heijden zomrela 22. novembra 1997. Ako štátna príslušníka Holandska mala bydlisko v Holandsku až do začiatku roku 1988, následne v Belgicku a od roku 1991 vo Švaj?iarsku.

15 Dedičstvo po uvedenej osobe pozostávalo najmä z nehnuteľností nachádzajúcich sa v Holandsku, Belgicku a Švaj?iarsku, z investícií do cenných papierov registrovaných na burzách v Holandsku, Nemecku, Švaj?iarsku a Spojených štátoch amerických, ako aj z bankových ú?tov otvorených v holandských a belgických pobočkách bankových inštitúcií so sídlom v Európskej únii a spravovaných týmito inštitúciami.

- 16 Dediťom tejto osoby sa vyrubila dať z dediťstva vypoťítaná na základe ľlánku 3 ods. 1 SW 1956. Táto dať bola potvrdená inšpekciou po námietke podanej dotknutými štyrmi dediťmi.
- 17 Uvedení dediťia teda podali žalobu proti tomuto rozhodnutiu na Gerechthshof te 's-Hertogenbosch.
- 18 Vnútrošťátny súd na úvod poznamenáva, že z odkazu na „dediťstvá a odkazy“ uvedeného v bode XI prílohy I smernice 88/361 vyplýva, že konanie vo veci samej sa týka kapitálových pohybov medzi tretími štátmi a ľlenskými štátmi.
- 19 ľalej vnútrošťátny súd poznamenáva, že v rozhodnutí z 12. decembra 2002 konšťatoval, že ľlánok 3 ods. 1 SW 1956 predstavuje vnútrošťátne opatrenie, ktoré bráni voťnému pohybu kapitálu alebo ho robí menej atraktívnym. Toto ustanovenie ako také sťaťuje vycestovanie z dôvodu znevýhodnenia súvisiaceho s nadobudnutím majetku dediťmi odo dťa emigrácie poťas desiatich rokov vyplývajúceho z právnej domnienky, ktorú obsahuje. Holandské kráťovstvo vyberá dať z dediťstva alebo darovania poťas desiatich rokov nasledujúcich po emigrácii holandských šťátnych príslušníkov, pokiať sú tieto dane v zahraniťí nižšie, hoci tento ľlenský štát neposkytuje žiadnu náhradu ani zapoťítanie prevyšujúceho zostatku dane z dediťstva uhradenej v zahraniťí. Podťa predmetného rozhodnutia vydaného vnútrošťátnym súdom ľlánok 3 ods. 1 SW 1956 teda predstavuje skrytý prekážku cezhraniťnému dedeniu.
- 20 V tom istom rozhodnutí vnútrošťátny súd navyše konšťatoval, že ľlánok 3 ods. 1 SW 1956 tieť predstavuje svojvoťnú diskrimináciu. Holandské právo v podstate rozlišuje medzi holandskými šťátnymi príslušníkmi a šťátnymi príslušníkmi iných štátov, pretože holandský šťátny príslušník sa môže vyhnúť uplatneniu predmetného ustanovenia iba vzdaním sa obťianstva. Okrem toho to isté ustanovenie nemôžu odôvodniť naliehavé dôvody všeobecného záujmu, pretože jeho výluťným cieťom je zabrániť, aby Holandské kráťovstvo prichádzalo o dať z dediťstva z dôvodu vycestovania svojich šťátnych príslušníkov.
- 21 Napriek tomu z judikatúry Súdného dvora jasne nevyplýva, ťi sa na ustanovenie, akým je ustanovenie v konaní vo veci samej, vzťahuje ľlánok 73c ods. 1 Zmluvy.
- 22 Okrem toho sa vnútrošťátny súd pýta, ťi vyhlásenie týkajúce sa ľlánku 73d Zmluvy predpokladá, že legislatíva uplatniteťná na kapitálové pohyby medzi ľlenskými štátmi a tretími štátmi nie je chránená ľlánkom 73d ods. 1 písm. a) Zmluvy alebo ťi tento ľlánok platí vždy pre kapitálové pohyby medzi ľlenskými štátmi a tretími štátmi a neobmedzuje sa teda na ustanovenia existujúce v tejto oblasti ku koncu roka 1993.
- 23 Na základe týchto úvah Gerechthshof te's-Hertogenbosch rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Je ľlánok 3 ods. 1 SW [1956] povoleným obmedzením v zmysle ľlánku [73c ods. 1 Zmluvy]?
2. Je ľlánok 3 ods. 1 SW [1956] zakázaným prostriedkom svojvoťnej diskriminácie alebo skrytým obmedzením voťného pohybu kapitálu uvedeného v ľlánku [73d ods. 3 Zmluvy], pokiať sa uplatťuje na pohyb kapitálu medzi ľlenským štátom a tretími krajinami, s ohťadom aj na vyhlásenie týkajúce sa [ľlánku 73d] Zmluvy o založení Európskeho spoloťenstva, prijaté pri podpise Závereťného aktu a vyhlásení konferencií zástupcov vlád o Európskej únii zo 7. februára 1992?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

24 Svojimi otázkami sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava v konaní vo veci samej, patrí do pôsobnosti článku 73c ods. 1 Zmluvy a/alebo do pôsobnosti článku 73d ods. 3 Zmluvy.

25 Predsa však, ako vyplýva z rozhodnutia samotného vnútroštátneho súdu a ako je uvedené vo všetkých pripomienkach predložených Súdnemu dvoru v tejto veci, pred skúmaním predmetných ustanovení Zmluvy ES je potrebné určiť, či takáto právna úprava predstavuje obmedzenie kapitálových pohybov v zmysle článku 73b Zmluvy ES (teraz článok 56 ES).

26 Podľa ustálenej judikatúry môže Súdny dvor s cieľom poskytnúť potrebnú odpoveď súdu, ktorý mu podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, prihliadnuť na normy práva Spoločenstva, na ktoré vnútroštátny sudca vo svojich prejudiciálnych otázkach neodkázal (pozri najmä rozsudky z 12. októbra 2004, Wolff & Müller, C-60/03, Zb. s. I-9553, bod 24, a zo 7. júla 2005, Weide, C-153/03, Zb. s. I-6017, bod 25).

27 Preto je potrebné skúmať, či sa má článok 73b Zmluvy vykladať tak, že mu odporuje právna úprava nemeckého štátu, akou je právna úprava v konaní vo veci samej, podľa ktorej sa dedičstvo po štátnom príslušníkovi tohto nemeckého štátu, ktorý zomrel v priebehu desiatich rokov po presune svojho bydliska, ktoré mal v predmetnom nemeckom štáte, do cudziny, zdaní, ako keby mal tento štátny príslušník naďalej bydlisko v tomto nemeckom štáte, pričom daň z dedičstva sa zníži o daň vyrubenú inými štátmi.

Pripomienky predložené Súdnemu dvoru

28 Dedičia po pani van Hilten-van der Heijden tvrdia, že článok 3 ods. 1 SW 1956 je v rozpore s článkom 73b Zmluvy. V podstate ide o nepriamu diskrimináciu, a prípadne nepriame obmedzenie, pretože na jednej strane sa rozlišuje podľa toho, či osoba mala alebo nemala pred svojou smrťou bydlisko v Holandsku, a na druhej strane toto ustanovenie nie je uplatniteľné, pokiaľ má osoba, ktorá opustila Holandsko, inú štátnu príslušnosť ako holandskú štátnu príslušnosť.

29 Holandská vláda a nemecká vláda tvrdia, že predtým, ako bude možné odpovedať na položené otázky, je potrebné najprv určiť, či odporuje článku 73b Zmluvy právna domnienka, podľa ktorej článok 3 ods. 1 SW 1956 určuje miesto bydliska.

30 V tejto súvislosti holandská vláda poznamenáva, že dokonca aj v oblasti dedičstiev musí vždy ísť o pohyb kapitálu. V prípade smrti je majetok spísaný v case smrti a dedičské dane sú vyrubené z tohto základu. Keďže tu ešte nedošlo k pohybu kapitálu, ani transakcii s tým spojenej, nemôže ísť o akt súvisiaci s voľným pohybom kapitálu.

31 Okrem toho nejde ani o diskrimináciu, ani o prekážku voľného pohybu kapitálu. Neexistuje totiž žiadna diskriminácia na základe štátnej príslušnosti medzi holandskými štátnymi príslušníkmi, ktorí zostávajú v Holandsku, a tými, ktorí ho opúšťajú. Okrem toho holandský štátny príslušník, ktorý opúšťa Holandsko, sa nachádza v inej situácii než štátny príslušník iného nemeckého štátu, ktorý ho opúšťa po tom, čo tam býval.

32 Z toho vyplýva, že článok 73b Zmluvy neodporuje právna domnienka, podľa ktorej článok 3 ods. 1 SW 1956 určuje miesto bydliska.

33 Nemecká vláda sa domnieva, že článok 73b ods. 1 Zmluvy nie je uplatniteľný na

ustanovenie, akým je článok 3 ods. 1 SW 1956, pretože toto ustanovenie neobmedzuje voľný pohyb kapitálu.

34 Komisia Európskych spoločení poznamenáva, že článok 3 ods. 1 SW 1956 nerobí žiadne rozlíšenie v závislosti od miesta, kde sa nachádza dedičstvo alebo jeho časť v case smrti dotknutej osoby. Tento článok teda nestanovuje obmedzenie kapitálovým pohybom z Holandska a do Holandska. Voľný pohyb kapitálu zaradený článkom 73b a nasl. Zmluvy nie je teda v konaní vo veci samej sporný.

35 Čo sa týka prípadného uplatnenia ustanovení uvedenej Zmluvy týkajúcich sa voľného pohybu osôb a slobody usadiť sa, Komisia pripomína, že tieto ustanovenia sú obmedzené na presídlenie v rámci Európskej únie.

Posúdenie Súdnym dvorom

36 Na úvod je potrebné pripomenúť, že aj keď priame dane patria do právomoci členských štátov, členské štáty ich musia uplatňovať v súlade s právom Spoločenstva (pozri najmä rozsudky z 11. augusta 1995, Wielockx, C-80/94, Zb. s. I-2493, bod 16, a z 10. marca 2005, Laboratoires Fournier, C-39/04, Zb. s. I-2057, bod 14).

37 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že článkom 73b ods. 1 Zmluvy sa vykonáva voľný pohyb kapitálu medzi členskými štátmi a medzi členskými štátmi a tretími štátmi. Na tento účel stanovuje v rámci ustanovení kapitoly „Kapitál a platby“, že všetky obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými štátmi a medzi členskými štátmi a tretími krajinami sú zakázané.

38 Preto je potrebné v prvom rade skúmať, či dedičstvá predstavujú pohyby kapitálu v zmysle článku 73b Zmluvy.

39 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že zmluva nedefinuje pojmy „pohyby kapitálu“ a „platby“. Napriek tomu z ustálenej judikatúry vyplýva, že v rozsahu, v akom článok 73b Zmluvy v podstate prebral obsah článku 1 smernice 88/361, a napriek tomu, že táto smernica bola prijatá na základe článkov 69 a 70 ods. 1 Zmluvy EHS (články 67 až 73 Zmluvy EHS boli nahradené článkami 73b až 73g Zmluvy ES, teraz článkami 56 ES až 60 ES), nomenklatúra „kapitálových pohybov“, ktorá je k nej pripojená, si zachováva indikatívnu povahu, ktorú mala pred nadobudnutím jej účinnosti, pre definovanie pojmu kapitálové pohyby, a zároveň podľa jej úvodu zoznam, ktorý obsahuje, nemá taxatívnu povahu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 16. marca 1999, Trummer a Mayer, C-222/97, Zb. s. I-1661, bod 21 a z 5. marca 2002, Reisch a i., C-515/99, C-519/99 až C-524/99 a C-526/99 až C-540/99, Zb. s. I-2157, bod 30).

40 Dedičstvá sa objavujú v bode XI prílohy smernice 88/361, s nadpisom „Pohyby kapitálu osobnej povahy“. Ako to poznamenal generálny advokát v bode 53 svojich návrhov, tento bod sa týka najmä úkonov, ktorými je prevedený celý majetok alebo časť majetku osoby či už počas jej života, alebo po jej smrti.

41 Dedenie v konečnom dôsledku spočíva v prevode majetku zanechaného poručencom na jednu alebo viac osôb, alebo inými slovami, v prevode vlastníckeho práva k rozličným veciam, právam, z ktorých pozostáva dedičstvo, na dedičov.

42 Z toho vyplýva, že dedičstvá predstavujú kapitálový pohyb v zmysle článku 73b Zmluvy (pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 11. decembra 2003, Barbier, C-364/01, Zb. s. I-15013, bod 58), s výnimkou prípadov, keď ich podstatné prvky sa nachádzajú v jedinom členskom štáte.

43 Po druhé je potrebné skúmať, či vnútroštátna právna úprava, akou je úprava v konaní vo

veci samej, predstavuje obmedzenie pohybu kapitálu.

44 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že opatrenia zakázané ?lánkom 73b ods. 1 Zmluvy, ako sú obmedzenia pohybu kapitálu, zahŕňajú opatrenia, ktoré odrádzajú osoby nemajúce bydlisko v ?lenskom štáte od investovania v ?om alebo odrádzajú osoby majúce bydlisko v predmetnom ?lenskom štáte od investovania v iných štátoch, kde v prípade dedenia ú?inkom týchto opatrení je zníženie hodnoty dedičstva po osobe majúcej bydlisko v inom štáte než ?lenskom štáte, kde sa nachádza predmetný majetok a ktorý zďačuje dedenie predmetného majetku (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. novembra 1995, Svensson a Gustavsson, C?484/93, Zb. s. I?3955, bod 10; Trummer a Mayer, už citovaný, bod 26; zo 14. októbra 1999, Sandoz, C?439/97, Zb. s. I?7041, bod 19, a Barbier, už citovaný, bod 62).

45 Vnútroštátna právna úprava, akou je právna úprava v konaní vo veci samej, ktorá stanovuje, že sa dedičstvo po štátnom príslušníkovi ?lenského štátu, ktorý zomrel v priebehu desiatich rokov po presune svojho bydliska, ktoré mal v predmetnom ?lenskom štáte, do cudziny, zdaní, ako keby tento štátny príslušník na?alej mal bydlisko v tomto ?lenskom štáte, pri?om da? z dedičstva sa zníži o da? vyrubenú štátom, kde poru?ite? presunul svoje bydlisko, nepredstavuje obmedzenie pohybu kapitálu.

46 Stanovením rovnakých podmienok zdanenia pre štátnych príslušníkov, ktorí presunuli svoje bydlisko do cudziny, a pre štátnych príslušníkov, ktorí zostali v predmetnom ?lenskom štáte, takáto právna úprava nemôže odrádzať štátnych príslušníkov, ktorí presunuli svoje bydlisko do cudziny, od investovania do tohto ?lenského štátu z iného štátu ani štátnych príslušníkov, ktorí zostali v predmetnom ?lenskom štáte, investovať do iného štátu z predmetného ?lenského štátu a nezávisle od miesta, kde sa nachádza predmetný majetok, tiež nemôže znížiť hodnotu dedičstva štátneho príslušníka, ktorý presunul svoje bydlisko do cudziny. Skuto?nos?, že takáto právna úprava sa netýka štátnych príslušníkov, ktorí majú bydlisko v cudzine po dobu viac ako desať rokov, alebo štátnych príslušníkov, ktorí nikdy nemali bydlisko v predmetnom ?lenskom štáte, je v tejto súvislosti irelevantná. Ke?že táto právna úprava je uplatniteľná iba na štátnych príslušníkov tohto predmetného ?lenského štátu, nemôže predstavovať obmedzenie pohybu kapitálu štátnych príslušníkov iných ?lenských štátov.

47 ?o sa týka rozdielného zaobchádzania medzi štátnymi príslušníkmi s bydliskom v predmetnom ?lenskom štáte a štátnymi príslušníkmi s bydliskom v iných ?lenských štátoch, ktoré je dôsledkom takej vnútroštátnej právnej úpravy, akou je právna úprava v konaní vo veci samej, je potrebné poznamenať, že takéto rozlišovanie na ú?ely rozdelenia da?ových kompetencií sa nemôže považovať za predstavujúce diskrimináciu zakázanú podľa ?lánku 73b Zmluvy. Vzhľadom na neexistenciu opatrení zameraných na zjednotenie alebo harmonizáciu v rámci Spolo?enstva toto rozlišovanie vyplýva z právomoci ?lenských štátov definovať zmluvným alebo jednostranným spôsobom kritériá rozdelenia da?ových kompetencií [pozri v tomto zmysle, ?o sa týka ?lánku 48 Zmluvy ES (zmenený, teraz ?lánok 39 ES), rozsudok z 12. mája 1998, Gilly, C?336/96, Zb. s. I?2793, bod 30, a ?o sa týka ?lánkov 52 Zmluvy ES (zmenený, teraz ?lánok 43 ES) a 58 Zmluvy ES (teraz ?lánok 48 ES), rozsudok z 21. septembra 1999, Saint-Gobain ZN, C?307/97, Zb. s. I?6161, bod 57].

48 Okrem toho Súdny dvor už mal príležitosť konštatovať, že na ú?ely rozdelenia da?ových kompetencií nie je neprimerané, ke? sa ?lenské štáty inšpirujú medzinárodnou praxou a najmä modelovými zmluvami vypracovanými Organizáciou pre hospodársku spoluprácu a rozvoj (OECD) (pozri rozsudok Gilly, už citovaný, bod 31). Ako to uviedla holandská vláda, právna úprava sporná v konaní vo veci samej je v súlade s komentárom k modelovej zmluve o dvojito zdanení týkajúcom sa dedičstiev a darov (správa výboru pre da?ové veci OECD, 1982). Z komentára k ?lánkom 4, 7, 9A a 9B predmetnej modelovej zmluvy vyplýva, že tento typ právnej úpravy

nachádza svoje odôvodnenie v snahe predísť forme daňového úniku, ktorou štátny príslušník jedného štátu v ožakávaní svojej smrti presunie svoje bydlisko do iného štátu, kde je daň nižšia. Komentáre spresňujú, že dvojité zdanenie je vylúčené systémom daňových úverov a že maximálna povolená lehota je desať rokov vzhľadom na to, že predchádzanie daňového úniku je odôvodnené, iba ak k smrti dôjde v krátkom období po zmene bydliska. Rovnaké komentáre okrem toho uvádzajú, že rozsah môže byť rozšírený tak, aby pokrýval nielen štátnych príslušníkov predmetného štátu, ale aj osoby majúce v ňom pobyt, ktoré nemajú štátnu príslušnosť tohto štátu.

49 V tomto kontexte je potrebné poznamenať, že jednoduchý presun bydliska z jedného štátu do iného nepatrí do pôsobnosti článku 73b Zmluvy. Ako to uviedol generálny advokát v bode 58 svojich návrhov, samotný takýto presun bydliska so sebou neprináša finančné operácie alebo prevody vlastníctva a nemá tiež iné charakteristiky kapitálového pohybu, ktoré vyplývajú z prílohy I smernice 88/361.

50 Z toho vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, ktorá by odradzovala štátnych príslušníkov, ktorí chcú presunúť svoje bydlisko do iného štátu, a teda by bránila ich právu na voľný pohyb, nemôže z tohto jediného dôvodu predstavovať obmedzenie pohybu kapitálu v zmysle článku 73b Zmluvy.

51 Na položené otázky je teda potrebné odpovedať, že článok 73b Zmluvy sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava v konaní vo veci samej, podľa ktorej sa dedičstvo po štátnom príslušníkovi tohto členského štátu, ktorý zomrel v priebehu desiatich rokov po presune svojho bydliska, ktoré mal v predmetnom členskom štáte, do cudziny, zdaní, ako keby mal tento štátny príslušník naďalej bydlisko v tomto členskom štáte, pričom daň z dedičstva sa zníži o daň vyrubenú inými štátmi.

52 Z toho vyplýva, že nie je potrebné odpovedať na prejudiciálne otázky týkajúce sa článkov 73c a 73d Zmluvy.

O trovách

53 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 73b Zmluvy ES (teraz článok 56 ES) sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava v konaní vo veci samej, podľa ktorej sa dedičstvo po štátnom príslušníkovi tohto členského štátu, ktorý zomrel v priebehu desiatich rokov po presune svojho bydliska, ktoré mal v predmetnom členskom štáte, do cudziny, zdaní, ako keby mal tento štátny príslušník naďalej bydlisko v tomto členskom štáte, pričom daň z dedičstva sa zníži o daň vyrubenú inými štátmi.

Podpisy

* Jazyk konania: holandčina.